

Femte påsksöndagen 2022

”Se, jag gör allting nytt” (Upp 21:5), säger Herren. Påsken ger oss del av det nya livet, det eviga liv som alltid är lika nytt och omvälvande. Det är en stor befrielse för oss när det går upp för oss att vi ständigt får börja på nytt igen. Vi tillhör den nya skapelsen genom vårt dop och vår tro. Vi får se på hela vårt eget och hela världens liv i detta perspektiv. Vi sitter inte fast i det förflutna. Vi är inte bundna av det som varit. Gång på gång får vi ta emot den nya och livgivande nåd som gör att vi kan växa och mogna som kristna. Vi tillhör det nya förbund som Jesus har ingått med sitt folk genom sitt offer på korset och sin uppståndelse från de döda. Ordet ny är det mest typiska kristna ordet, även om vi har fått för oss att allt är gammalt och invariant i vår kyrka och i vårt eget liv. Visst har kyrkan en tvåtusenårig historia och tradition bakom sig, men hon lever av denna skatt här och nu. Då blir allt nytt och friskt genom Guds nåd. Varje gång vi läser texterna ur det Nya Testamentet kan vi ta till oss det med nyhetens behag. Gud har något nytt att säga oss, även om det är en evig sanning. Evighet innebär just att allt är nytt. I evigheten lever man ständigt i presens. För Gud finna bara det nuvarande. Detta eviga nu-ögonblick får vi också leva av här och nu. Evigheten kan möta oss redan i tiden. Gud, den Evige, har stigit ner i tiden och blivit människa för vår skull för att redan nu ge oss en aning om det evigt nya liv som väntar oss.

I evangeliet talar Jesus ständigt om det nya. Han vill göra allt nytt. Han vill förnya oss och hela skapelsen genom sin nåd. Han vill befria oss från våra gamla synder och dåliga vanor. Han vill förnygra oss alla, hur gamla och grå vi än må vara. ”Ett nytt bud ger jag er” (Joh 13:34), säger Jesus till sina lärjungar. Och han förklarar närmare vad detta innebär: ”att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra” (Joh 13:34). Guds kärlek är alltid ny. Vi får ständigt ta emot den som en oförtjänt nåd som förvandlar och förnyar oss inifrån. Då blir det helt naturligt för oss att också älska varandra. Den nya kärlek som är ingjuten i oss genom Guds nåd gör oss i stånd att älska de andra med Jesu egen kärlek. Den är alltid lika ny och omvälvande. Därför är det så viktigt att vi verkligen låter oss älskas. Återigen hör vi hur Jesus säger till oss, ja, gång på gång och utan uppehåll: ”Se, jag gör allting nytt” (Upp 21:5).

Vi kan aldrig få nog av denna nya kärlek. Det är den som skall rusta oss, så att vi kan fortsätta att älska de andra, vad som än händer, vad vi än råkar ut för. Även om vi behandlas illa, förföljs, förtalas eller förlöjligas måste vi fortsätta att leva av Jesu kärlek så att vi kan ge den vidare till dem vi möter. Det är bara så vi kan visa att vi är Jesu sanna – och alltid nya lärjungar. ”Alla skall förstå att ni är mina lärjungar, om ni visar varandra kärlek” (Joh 13:35). Vi tycker ibland att det är konstigt att det är så få som är kristna. Men om inte vi har levt som Jesu sanna

lärjungar och delat med oss av hans kärlek, är det inte så konstigt att det är så få som är kristna. Samtidigt är det just det som kan väcka oss till liv och förnya oss inifrån. När vi förstår att det är vår stora och ständigt nya uppgift att förmedla Jesu kärlek till dem vi möter, blir livet oändligt mycket rikare och mer spännande. I varje ny situation måste kärleken bli ny och fruktbar. Den får inte bli kvar bara inom oss. Om den är äkta driver den oss oemotståndligt utåt, så att vi i Jesu efterföljd vill förnya jordens ansikte och sprida hans kärlek till jordens yttersta gränser.

Samtidigt vet vi att denna kärlek inte alltid tas emot. Jesus och hans kärlek blir ofta avvisad och förnekad. Vi som vill sprida den och förnya världen genom honom får räkna med motstånd och oförståelse. ”Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike” (Apg 14:22), sade Paulus och Barnabas till sina medkristna. Evangeliet, det nya och glada budskapet, stöter ofta på patrull. Vi som vill sprida Jesu kärlek får ofta lida för det. Martyriet är en del av den kristna verkligheten i alla tider. Som kristna får vi dela både Jesu kors och hans uppståndelse. Samtidigt finns det en speciell glädje som vi får dela när vi får lida för vår tro och vår tillhörighet till Jesus. Det är då det verkligen visar sig att vi är hans äkta lärjungar, när vi beredda att utstå spott och spe för hans skull.

”Gud själv skall vara hos dem, och han skall torka alla tårar från deras ögon” (Upp 21:4). Vi kan aldrig skiljas från den Gud som i Jesus har kommit oss så nära. Han är kvar hos oss, vad som än händer, vad vi än råkar ut för. Också när vi är svaga och syndar, är han kvar och sörjer över oss. När det verkligen går upp för oss att vi genom vår synd sårar den Gud som älskar oss så högt, förändras allt i oss. Då blir det så gott som omöjligt för oss att bryta mot hans heliga bud. Det blir otänkbart att säga nej till den som givit sitt liv för oss på korset.

Hur skall vi då bli kvar i detta ständigt nya förbund med Jesus? Det första steget är att bli helt övertygad om att han alltid är kvar hos oss. Den Allsmäktige kan helt enkelt inte överge oss. ”Evigt varar hans nåd” (Ps 136), är en helig refräng som Psaltaren upprepar för att påminna oss om att nåden är ständigt lika ny, lika evig. Det andra steget är att öppna sig för denna gåva, ständigt på nytt. Att ta emot, att låta sig översvämmas och förnyas gång på gång. Varje gång vi tar emot eukaristin får vi en ny nåd, som kan förändra oss och förvandlas oss. Varje gång vi läser Guds heliga ord är det lika nytt och fräscht. Det har alltid nyhetens behag, även om vi har hört det tusen gånger. Plötsligt kan vi upptäcka nya och oväntade skatter. Allt blir nytt när vi verkligen vill leva som Jesu lärjungar och bli kvar i hans kärlek, så att allt vad vi säger och gör vittnar om honom.